

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

7. Discrimen inter Petru[m], & Iudam peccantes.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

DEO, sed DEVM sibi seruire. Quod fundamentum, cum sit futile & peruersum, necesse fuit regnum illius collabi.

Quid? non in eodem agro dumtaxat, sed etiam in vno eodemque templo fuerunt Phariseus & Publicanus, quorum vnus assumptus, alter relictus est. Nam inflatus superbia Phariseus in ventis atque inani gloria edificauit; eapropter *flauerunt venti, & irruerunt in domum illam, & cecidit, & fuit ruina illius magna.* Excidit enim Phariseus, & omnia illius ieiunia, omnes decimæ, omnes elemosynæ perierunt in superbia scopulos allisæ. Quis eas allisit? nonne ipse, cuius oratio, fuit iactatio? & affectus, aliorum contemptus? Publicani autem preces sunt auditæ, quia *oratio humiliantis se penetrat nubes.* Optimum fundamentum fuit humilitas & contemptus sui. Itaque vtrumque contemptus promouit, sed Publicanum contemptus sui, Phariseum contemptus aliorum; illum, vt justificaretur, hunc, vt condemnaretur. Potuisset & Publicanus contemptum hunc in alios, & Phariseus in se ipsum torquere; sed assumptus est Publicanus, qui nixus est veritate; projectus Phariseus, quia cum mille sui ipsius contemnendi causas, non secus atque Publicanus haberet, alios ingenti vanitate contempsit. Numquid non iustum fuit iudicium Omnipotentis?

Sed & Apostolos consideremus. Cecidit Petrus, cecidit Iudas. Ille Christum negauit, hic etiam vendidit. Vterque Apostolus fuit, vtrumque in suum assumpsit Dominus comitatum: vtrique corpus suum in escam, & sanguinem in potum præbuit. Vterque præuariçatus est. Ille fuit negator, iste proditor. Denique vterque suspensus est, ille in cruce, hic in arbore. Sed ille assumptus est de cruce ad cælum, sessurus super vna duodecim sedium, & Mundum totum iudicaturus; iste de arbore raptus est ad Orcum, avaritiæ, furci, prodicionis, ingratiitudinis, desperationisque suæ poenas æternas luiturus. Vnde hæc diuersitas? inter tot rebus pares, quare tam dispar est exitus? Nimirum diuersis fundamentis erant inædificati. Petrus in petra (*petra autem erat Christus, qui respexit Petrum*) Iudas in crumena. Petrus timore peccauit, Iudas cupiditate. Petrus non diu in peccato permansit: Iudas deliberatè deliquit. Nam vix tertia vice Petrus

H h h h ; nega-

VI.

Luc. 18. 10.

Matth. 7. 27.

Eccli. 35. 22.

VII.

Matth. 26. 69.

Matth. 26. 47.

Luc. 22. 61.

- Matth. 16. 74. negauerat, cum continuo gallus cantauit. Et recordatus est Petrus
 verbi IESV quod dixerat: Prius quam gallus cantet, ter me negabis.
 Et quamuis Petra, mollis tamen erat Petra Petrus. Quando
 Luc. 22. 62. enim conuersus Dominus respexit Petrum, statim egressus foras fleuit
 amarè. Impletum est ergo illud: Illuxerunt fulgura eius orbiter-
 Psal. 96. 5. ra: vidit, & commota est terra. Montes, sicut cera fluxerunt à facie
 Domini. Admisit namque solem Petrus, & ceræ instar, in la-
 chrymas diffluxit; neque enim animo fuit indurato. At Iudas,
 quia diu facinus secum agitauerat, quia dudum iam fur erat,
 quia abierat in concilio impiorum, Iudæorum & Phariseorum,
 quia dux fuit eorum, qui IESV vincula iniecerunt: quia osculo
 Filium hominis tradidit, induruit in scelere, & in saxum muta-
 tus, immò silice durior factus (siquidem è silice Moyses aquam
 eiecit, è Iuda Christus lachrymam vnã elicere non potuit) à
 tanto sole non est colliquefactus. Nam & illum sol respexit, lu-
 mineque tanto perfudit, vt criminis sui immanitatem non igno-
 raret. Audi Matthæum: Tunc videns Iudas, qui eum tradidit, quod
 damnatus esset; pœnitentiã ductus retulit 30. argenteos principibus sa-
 cerdotum & senioribus, dicens: Peccaui, tradens sanguinem iustum.
 Quantum hoc lumen fuit? nonnè peccatũ suum agnouit? non-
 nè pactum retractauit? nonnè noluit, Christum esse damnatum?
 Enimuerò pœnitentiã ductus, etiam de restitutione iniustæ pe-
 cuniæ cogitauit, & retulit 30. argenteos ad eosdem, à quibus,
 iniustè accepit? Quin & in publicam, coram principibus sacer-
 dotum & senioribus, confessionem erupit dicens: Peccaui tradens
 sanguinem iustum? Quanta hæc confessio fuit? Hæc omnia à
 Christo illum clementer respiciente atque illuminante. Sed ille
 lumine non cum Petro in fletum salutarem, non in vitæ emen-
 dationem, verùm in desperationis consilium vsus, proiectis argen-
 teis in templo, recessit: & abiens laqueo se suspendit. Potuisset qui
 cum Petro peccauit, cum eodem veram agerere pœnitentiã:
 non egit, non quia non potuit, sed quia non voluit. Vt non-
 veller, justè permixtus est, immò & nobis vtiliter: Sic enim di-
 scimus iustissima Dei iudicia formidare: & non cum Iuda facere
 imperfectam peccatorum confessionem. Nec enim iste tantum
 peccauit tradens sanguinem iustum, sed etiam murmurator erat.

sed

sed fur erat, & jam dudum harpagando se se ad prodicionem faciendam disponebat.

Eiusmodi diuersitatem etiam in duobus latronibus, qui utrimque Christum in ligno pendentem stipauerunt, luculentum exemplum propositum habemus. In eodem agro nequitiæ, in eadem naui crudelitatis, in eadem homicidij mola deliquerunt. Damnantur ambo: ducuntur cum Christo ad supplicium ambo: ambo suspenduntur: ambo, in ipsa lechi janua, vident, audiuntque Christum Saluatorem; prodigia Solis & Lunæ cernunt ambo; ambo, terra contremiscente, in crucibus suis concutiuntur. Quin & ambo, vt volunt Origenes, Athanasius, Hilarius, Chrysoſtōmus, alijque multi & magni authores, paulò antè, conuicia coniecerant in Redemptorem. Quàm in omnibus rebus pares dispari morte defuncti sunt? Vnus post conuicia in Christum iactata, patientia, mansuetudine, miraculis motus, credit; alter in infidelitate perstitit; vnus, sarcasmi vice, timorem prædicauit, alter conuiciari perrexit: vnus eodem adhuc die cum Christo fuit in Paradiso, alter de cruce lignea ad igneos cruciatus, & æternos gemitus descendit. Vnde hoc discrimen? Non in Christo, qui medius pendens æquè vni ac alteri vicinus fuit; & eadem miracula vtrique spectanda exhibuit. Sed vnum ferrea & obstinata voluntas perdidit; alter in se descendens dignum se suo supplicio, indignum cruce Christum agnouit. Itaque lucem à diuina sapientia effulgentem acceptauit, eamque secutus Christum, & sua delicta confessus meruit intrare in Paradisum. Quemadmodum & alter meruit in Acheruntem præcipitari, quia diuinum lumen & nutum repudiavit. Itaque cum vterque in mola esset impietatis, rotaque scelerum verteretur, quam crudelitas agitabat; alter fuit electus, vt esset *vas misericordiæ*, in quo Christus fidem, humilitatem, poenitentiam, diuinamque suam gratiam deposuit; ipso etiam ad gratiæ acceptationem cooperante; alter verò fuit in suis flagitijs, malitiæque relictus, tamquam *vas iræ*, à Deo, ob culpam obstinationemque suam pertinacissimam reprobatum.

Duo hinc trahenda sunt documenta. Primum est, eos, qui à tentationibus victi percunt, culpam non Deo, sed sibi met ipsis

VIII.

Luc. 23. 39.

Athanasius
serm. contr.
omnes hære-
ses. luuon.
lib. 4. hist.
Euang.

Rom 9. 22.

IX.

atque